

אנה הרמן צוחקת מתוך החתך

מעשה בדלי

א

אחרי שלושים שנה כמעט ראיתי
את ניבי במגרש המשחקים.
"זה קטע מטרף", אמרה, "זה קריטי
שתספרי לי אם זו את כי אם
זו את איד יתכן שצצת כשצץ
בזכרוני המעשה בדלי — — —"
ובנה הקט רכן אל החצץ.
הייתי שם עם הילדה שלי.

הרחק מאשר מי־שופכין שפעם
רקחתי והתססתי בילדות
וששפכתי בחמת־הזעם
על ילדות קטנות בצבע תות —
עמדנו זו מול זו בלי שום בית־ספר.
עמדנו זו מול זו באור שונה.
חציתי לבדי את קו התפר
של ינואר אלפים ושמונה.

בינואר אלפים ושמונה
היה הדלי מלא בדם ומים.
בחיוץ ירד השלג כעונה
להלם לכבי ברך דממה. עם
חלוף הגדי הופיע דלי ואז —
מגוף ספינה רפה ומדמדם —

בְּקֶעֶה תִּינָקֶת עִם מִבְּעֵ כֹּה עוֹ
וְדָלִי מְלֵא בְּמִים וּבְרָם.

ב

כְּשֶׁהֵיית בְּתוֹךְ הַבְּטוֹן שְׁלִי, כִּךְ סִפְרַתְּ,
אֶת לֹא הֵיית לְבַד בְּתוֹךְ הַמִּים,
הָיָה לְךָ שֵׁם חֵבֵר.
וְהַחֵבֵר הַזֶּה הָיָה הַדְּלִי הַפְּחָל.
הַחֵבֵר הַזֶּה הָיָה הַדְּלִי הַפְּחָל עִם הַדְּגִים.
כִּךְ אֶת סִפְרַתְּ לִי.

וּמָה קָרָה בְּסוּף?
נִוְלַדְתָּ בְּמִזְל דְּלִי.

וְכָל הַקָּיִץ שֶׁל גִּיל שְׁנַתִּים וַחֲצִי
לֹא הָיָה מְרָאָה מְרַהִיב־עֵינַי
מִבְּתֵי-הַיָּם הַקְּטָנָה שְׁלִי
שִׁיִּצְאָה בְּרִיצָה מִן הַיָּם
עִם דְּלִי מְלֵא מִים מְלוּחִים
וְצִדְפִים־דְּגִים.

אבן, נייר ומספריים

אֲנִי רוֹצֶה עֲכָשׁוּ לְקַרֵּעַ אֶת הַדָּף.
אֲנִי רוֹצֶה עֲכָשׁוּ לְהִתְחַזֵּק כְּאָבִן.
אֲנִי רוֹצֶה לְהִיּוֹת לְךָ אִמָּא, לֹא עֲלֵה נְדָף.
שְׁלֹא תִדְעֵי אֵף פַּעַם אִיךָ אֲנִי כּוֹאֶבֶת.

שְׁלֹא תִדְעֵי אֵף פַּעַם אִיךָ רֹאשֵׁי נְרָדָף.
שְׁלֹא תִרְאִי אֵף פַּעַם אִיךָ אֲנִי נְרָדָפֶת.

אני רוצה עכשיו לקרע את הברך
ולהיות לאבן בלתי־מטפּטפּת.

שלא תראי אותי כאמא־יונתן.
לתת לך לשחק מבלי לשאת את אמא.
לשבת מז הצד פסלע האיתן.

לתת לך לשחק באבן וגיך
ומספרים עם כל מי שרק יתאים לך.
לתת לך לשחק בכל מה שנשאר.

*

אני מספרת לך ספור
מישן וגם מצחיק.
אני ממששת את מצחך
ואת ממששת את מצחי.
אחר כך אני שרה לך שיר של דולפינים
ומתפקעת מצחוק
ואת קמה מהמטה
והולכת רחוק רחוק.
איזו מין אמא יש לך
שבמקום להרדים אותך
שרה לך שיר של דולפינים
וצוחקת מתוך החתך.